Літаючи по дворах, Гава
Шматок ковбаски добула;
Хоч кажуть, що вона дурна роззява,
А до крадіжки здатная була.
От узяла та й полетіла,
Щоб недалечко, у ярку,
На самоті поснідать до смаку:
Усе було, ще ковбаси не їла.
"Спасибі,— думає,— розумним головам,
Що в світі потрудились,
Усячину робить навчились;
Поміж людьми, як кажуть, добре й нам:
Що-небудь можна роздобути".
Не вспіла Гава носом ткнути,
Аж і Лисичка тут стоїть
І жалібно квилить:
— Голубко-кумонько! Тебе я ждала-ждала,
Аж плакала, як виглядала,
Щоб голосочок твій почуть,
Хоч на хвилиночку про горенько забуть…
Ти, може, серденько, того й не знаєш,
Як гарно, любо як співаєш —
І соловейко так не втне…
Розваж хоч трошечки мене! —
Прийшлось роззявитись дурному горлу:
— Кра! кра! — а ковбаса додолу,
Лисичка хап — і у кущі мерщій,-
Оддячила кумі своїй!
Прокракала роззява, огляділась —
Чортма куми і снідання нема…
— А щоб ти,— каже,— подавилась,
Лукавая кума!
Прилащиться підлиза хоч до кого:
Солодкії слова
Приманюють великого й малого,-

То вже така дурниця світова;
Про се розумні знають люде,
Та що ж ви будете робить:
Хто маже — не скрипить,-
Так, мабуть, і довіку буде.
1892-1893.